

om, at det er ønskeligt at have. Lovforslaget gjør ikke egentlig store Indgreb, i alt Fald ikke i den materielle Lovgivning paa dette Omraade. Det har jo netop været en af Opgaverne for Kommissionen saavidt muligt at holde sig borte derfra, thi en Ensartethed mellem de tre Lande i den materielle Interessentfabelovgivning tror man ikke at kunne naae paa Grund af de meget forskellige Synsmaader, som i den Henseende herske i Sverig, i Sammenligning med de Synsmaader, der herske i de to andre Lande. Særlig skal jeg her blot pege paa en Omstændighed, som strax vilde foranledige store Vanstigeligheder, og det er den, at medens det i Danmark og Norge er en fra gammel Tid nedarbejdet Retsanstuelse, at der skal være fuldstændig Frihed til at indgaa Interessentfabel uden det Offentliges Samtykke, saa længe man ikke i Interessentfabelkontrakterne optager Noget, der forøvrigt er ulovligt, gjælder det modsatte System i Sverig, idet det der er Reglen, at intet Interessentfabel kan stiftes uden Regjeringens Tilladelse. Alden Veit kan der naturligvis opnaas adskillige Goder, som vi savne her, navnlig at man kan tvinge Interessentfabelerne til at optage visse for Trediemand og for Interessentfabelne betryggende Forskrifter i deres Statutter og deslige, men paa den anden Side vilde en saadan Opfattelse som den, at der skulde behøves Regjeringens Samtykke til Stiftelse af Interessentfabel, være saa meget i Strid med den hos os haade paa dette og paa andre Omraader herskende Opfattelse, at man vistnok maa opgive at kunne komme til Enighed paa det Gebet. Svenskerne paa deres Side anse deres System for at have Fortrinet og ville ikke gaa over til det System, vi have. Det er blot et Exempel, jeg har villet fremdrage for at oplyse, at Enighed med Hensyn til den materielle Interessentfabelovgivning neppe kan opnaas mellem de tre Lande. Derimod kan der jo opnaas Enighed om nogle formelle Forskrifter som dem, dette Lovforslag beskæftiger sig med, og som have stor Interesse, og jeg skal da først fremhæve, hvad der er Hovedsiden ved disse Forskrifter, at de gaa ud paa at forebygge, at Trediemand misledes, gaa ud paa at fremtvinge en Forpligtelse til gjennem Offentligheden at give Trediemand alle de Oplysninger, han behøver, for at han kan danne sig et Begreb om, hvorledes det hænger sammen med Ansvarlighedsforholdene i det paagjældende Interessentfabel, og deslige. Og dette, at man saaledes tvinges til i bestemte og faste Former at meddele Offentligheden det Fornødne angaaende Interessentfabelforholdene, kan umulig betragtes som

Andet end en Fordel, og det er ogsaa Noget, som i næsten alle moderne Stater kræves i større eller mindre Omfang. De Indgreb, der ellers gjøres ved denne Lov i den egentlige Kontraktfrihed, ere jo ikke store. De reducerer sig væsentlig til de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder, og til hvilke i det Mindste Handelsstanden erklærer, at der er Trang, angaaende det, man kalder Firmaets Sandhed. I hvilket Maal man bør gjen-nemføre Forskrifter om Firmaets Sandhed, kan der være Tvivl om, men jeg tror ikke, at der i Handelsverdenen er nogen Meningsforskjel om, at saadanne Retsregler bør findes, om der end maaste kunne eksistere nogen Meningsforskjel om, hvor vidt man i saa Henseende bør gaa. Det er der ganske vist, og det i to forskellige Retninger, idet nemlig Nogle mene, at dette Lovforslag ikke gaar vidt nok i at hævede Firmaets Sandhed, og ønsker gennemført en Opfattelse, hvorefter man kan sige, at der kan blive fuld Sandhed. En saadan Opfattelse vilde altsaa føre til, at det overhovedet aldrig kunde blive tilladt Noget at handle under et Firma, som ikke er hans eget Navn. Det vilde dog føre for vidt og komme altfor meget i Strid med den praktiske Trang, og derfor er det, at Lovforslaget gaar en Mellemvei, idet det ikke absolut forbyder Overdragelse af Firmaer, men under visse Omstændigheder tillader den, navnlig under saadanne Omstændigheder, hvor man kan sige, at det er det mest Naturlige, at Firmaet kan overdrages.

Jeg skal iøvrigt kun gjøre et Par Bemærkninger ved enkelte Paragrafer, da Lovforslaget jo er blevet saa udførligt behøst af den ærede første Taler. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det i § 10 fordrer, at naar et nyt Firma anmeldes, maa det være forskelligt fra i Forveien anmeldte Firmaer, og at altsaa den Paagjældende maa naae dette Niemed ved et Tillæg til sit Navn eller ved, at han paa anden Maade tydeligt adstiller sit Firma fra det ældre. Det kan maaste undertiden forekomme vansteltigt ved mere almindelige Navne, men det vil dog neppe have nogensomhelst Ulempe for de Paagjældende. Thi for det Første kan man i mange Tilfælde hjælpe sig med de bekendte Tillægsord „senior“ og „junior“. Naar der er en Hans Petersen sen., kan en Anden kalde sig Hans Petersen jun. o. desl. Og desuden kan man bruge den Fremgangsmaade, som det ikke er ualmindeligt at bruge i Tyskland, nemlig at Forskjellen betegnes med Romertal, saaledes at der bruges Betegnelsen Hans Petersen I., Hans Petersen II. o. s. v. Det har man jo Udgang til at variere i det Uendelige. At der bør være Forskjel paa